

Sorgen har mognat

November är här igen. Precis som åren tidigare står jag som ett fån när det kommer till klädfrågan. För varmt eller för kallt. Det är något jag själv kan förändra.

Något jag inte kan förändra är min sorg, men vi har förändrats tillsammans.

Jag har två barn; en flicka och en son. När de var fem och sex år dog deras pappa. Den finaste och underbaraste pappa ett barn kan tänka sig. När detta hände hade vi inte levt med varandra på över fyra år. Blixten slog ned. Hur förklarar man för sina barn att deras älskade pappa aldrig mer kommer hem? Att han blivit en ängel i himlen.

Fyra månader efter barnens pappas plötsliga död inträffar ytterligare en förlust. Den förste mannen i mitt liv dör, han som jag gifte mig med. Och trots att relationen de sista åren var katastrofal hade vi suttit ihop i sjutton år – halva mitt liv. Destruktiva år, absolut, men det var allt jag visste sedan fjorton års ålder.

Barnens fars död var horribel eftersom den påverkade inte bara mig utan även mina barn som jag ville skydda ifrån allt som kunde skada dem.

Att den man jag varit gift med dog betydde att delar av mitt liv var borta för alltid. Vår relation hade aldrig välsignats av någon enda i min familj. Och efter vårt uppbrott hade min relation till hans familj brutits helt, så jag var totalt ensam. Jag försökte att i n t e visa alltför mycket inför mina barn. Jag trodde att jag var mästarnas mästare i att trola bort sorgen, att den inte syntes utanpå alls.

Jag grät som ett litet barn på barnens pappas begravning. Jag älskade barnens pappa och kommer alltid att göra det. Tyvärr separerade vi när min son var väldigt liten men vår relation

var fortsatt stark på grund av barnen.

Detta var en tragedi på två helt olika sätt för mig. Den ena känslomässig och den andra som ett vrål som aldrig upphörde. Stundtals visste jag inte vart jag skulle ta vägen. Jag var själv med två små barn som behövde sin mamma. För att inte inte tänka, känna eller gråta öppet försökte jag läka mina sår genom att inte låtsas om dem alls.

När jag var liten fick jag alltid höra att "tiden läker alla sår". Men nej, jag fick lära mig att leva med sorgen. Jag började prata med den. Som när jag skulle handla, då sa jag till min sorg att "nu får du vänta utanför", när jag städade, hämtade barnen, lagade middag, när vi hade fredagsmys.

Nu har det gått nästan fjorton år. Jag kan säga att sorgen efter dessa två män fortfarande finns kvar, alltid kommer att finnas kvar men på ett annorlunda vis än i början. Jag går till minneslunden numera vilket jag undvek de första åren. Jag vågade inte. Ibland slås jag till marken än idag av att barnens pappa är borta. De stunderna tänker jag ofta på min son, undrar om hans liv sett annorlunda ut om hans pappa fortfarande levt.

Min sorg är mer balanserad idag. Jag har jobbat mycket med mig själv och stängt många dörrar till livet jag levt förr. Jag vet att jag alltid kommer bära med mig sorgen, och jag vet idag att jag inte alls dolde den så bra. Mina barn har minnen från den här tiden. Och att "tiden läker alla sår" kommer jag aldrig att hålla med om. Visst, tiden går och sorgen känns mindre smärtsam men vi glömmer ju aldrig eftersom känslorna alltid är med oss.

Jag har blivit starkare. Mognat tillsammans med min sorg. Upplevt helt nya stadier i mitt känsloliv. Alla har vi de hemliga rummen inom oss där vi återigen kan bli små. Fastän det står ett födelsedatum i mitt pass som visar att jag är vuxen, öppnar jag ibland det rummet. Där jag vågar visa allt!

Och där inne, när sorgens tårar rinner förvandlas de till de vackraste kärlekstårar. De stiger till himlen och blir olika stjärnor varje gång. För jag gråter av kärlek och saknad. Inte av fysisk smärta vilket jag faktiskt upplevde de första åren.

Sorgen har tagit kraft av mig vissa stunder då jag trodde att jag aldrig skulle klara av att resa mig upp. Men det gick, sakta sakta. Jag tror att sorg kan ge styrka efter en viss tid. Idag vandrar vi tillsammans på ett helt annat sätt, på m i n a villkor.

Bild av flockine från Pixabay